

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.882 van 10 februari 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 oktober 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Lezgin origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten.

Sinds 1998 woont u in Astrakhan.

U bent lid van de islamitische gemeenschap onder leiding van Anguta (“Ayub”) Omarov (O.V. 5.055.015).

Uw vader (G.A.), uw oom (M.) en uw verre neef (A.R.) (O.V. 5.467.778) waren ook lid en ondervonden problemen met de politie. Ze werden gewaarschuwd dat ze zich zoals iedereen moesten gedragen en hun baarden afscheren.

In 1999 werden alle leden in de moskee opgepakt en naar het politiekantoor gebracht. Jullie werden verhoord over jullie gemeenschap en over jullie leider(O.). Na één nacht opsluiting werden jullie vrijgelaten.

(O.) ondervond eveneens problemen met de Russische autoriteiten en kwam begin 2001 naar België waar hem het vluchtelingenstatuut werd toegekend. Er werden na het vertrek van (O.) plaatsvervangende leiders aangeduid maar deze ondervonden eveneens problemen en verlieten hun land van herkomst.

Op 5 maart 2006 vond er een huiszoeking bij u thuis plaats. Er werd een granaat "gevonden" en u, uw vader en uw broer werden meegenomen naar het politiekantoor. Na één nacht opsluiting werden jullie vrijgelaten.

De volgende dag zijn de autoriteiten opnieuw bij u thuis langsgekomen. U diende alle aanwezige vrouwen in uw wagen naar het politiebureau brengen. De vrouwen werden na er te zijn verhoord vrijgelaten.

Drie maanden later zijn jullie op een ander adres gaan wonen. U vernam dat op uw oud adres de politie was komen vragen waar uw vader was.

Eind 2006 huwde u met (L.S.) (O.V. 6.062.282). Uw schoonvader (M.S.) was de plaatsvervangende leider van de islamitische gemeenschap in Astrakhan.

In december 2006 kwamen de ordediensten bij uw schoonmoeder langs. Ze vroegen waar uw schoonvader was. Uw schoonbroer (M.) werd geslagen en diende medisch te worden verzorgd. Nog in december 2006 werden zes leden van jullie gemeenschap opgepakt.

Ook kwamen ze bij u thuis langs en vroegen ze naar u maar u was toen op uw werk. Vervolgens gingen ze weg met de woorden dat ze u toch zouden vinden en zoals de rest zouden vastzetten. Hierna zijn ze nog enkele keren langsgekomen maar uw vrouw deed de deur niet meer open.

In maart 2007 vluchtte u samen met uw vrouw en uw schoonbroer (M.S.) (O.V. 6.062.283) naar Moskou waar uw schoonvader (M.S.) (O.V. 6.062.286) verbleef. Samen reisden jullie per wagen naar België waar u op 22 maart 2007 uw asielpcedure startte.

U bent in het bezit van de volgende documenten: uw paspoort, rijbewijs, huwelijksakte, een attest dd. 05/03/2006 van huiszoeking, en twee proces-verbalen dd. 21/01/2004 en dd. 27/03/2004 m.b.t. administratieve overtredingen.

Uw schoonmoeder (A.S.) (O.V. 6.062.286) vroeg op 13 februari 2008 asiel aan in België.

Met betrekking tot uw internationaal paspoort verklaarde u dat deze door de reisbegeleider werd ingehouden.

B. Motivering

Uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, in sommige gevallen slachtoffer kunnen worden van vervolging.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de geloofsgemeenschap van (A.O.) door de autoriteiten in het oog wordt gehouden, maar nergens blijkt dat deze gemeenschap de laatste jaren als gemeenschap daadwerkelijk het slachtoffer is van vervolging door de autoriteiten.

In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen dienen een aantal ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan jullie asielaansluiting.

Zo stelt u voor het Commissariaat-generaal (CGVS p. 14) met betrekking tot het incident van 5 maart 2006 toen u, uw broer en uw vader na een huiszoeking werden meegenomen naar het politiebureau, dat u na uw ondervraging samen met uw broer in een cel werd gezet, dat jullie toen geslagen werden, dat ze jullie schopten terwijl jullie op de vloer lagen en met de vuisten sloegen op het hoofd.

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 13) maakte u echter geen melding van het feit als zouden u en uw broer toen zijn mishandeld.

Na confrontatie stelt u (CGVS dd. 04/07/2007 p. 1) dat u dit wel heeft verteld tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aangezien de verklaringen die u toen aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken u werden voorgelezen en u geen bezwaar maakte tegen deze weergave van uw asielaansluiting, kan er

geloof worden gehecht aan uw bewering dat u toen wel melding zou gemaakt hebben dat u en uw broer tijdens dit incident werden mishandeld. Door niet-vermelding van deze ernstige elementen wordt de geloofwaardigheid ervan ondermijnd.

Verder stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 13) dat er bij jullie vrijlating gezegd werd dat jullie de stad niet mochten verlaten en dat uw vader een uitreisverbod heeft moeten ondertekenen.

Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter (CGVS p. 19) dat ze enkel aan uw vader hebben gezegd dat hij de stad niet mocht verlaten, dat ze dit niet tegen u of uw broer hebben gezegd, en dat u niet weet of uw vader toen een bepaald document heeft moeten ondertekenen.

Na confrontatie stelt u (CGVS dd. 04/07/2007 p. 1) dat ze u toen wel hebben gezegd dat u Astrakhan niet mocht verlaten, hetgeen echter niet te verenigen valt met uw eerdere uitdrukkelijke verklaring dat men nooit zoiets tegen u heeft gezegd (zie CGVS p. 19). Opnieuw geconfronteerd met uw aanvankelijke verklaring wijzigt u wederom uw verklaringen en stelt u (CGVS dd. 04/07/2007 p. 1) dat de politie enkel uw vader een uitreisverbod oplegde maar dat ze u niets verteld hebben over een uitreisverbod, hetgeen niet te rijmen valt met uw hierboven vermelde eerste reactie op uw tegenstrijdige verklaringen.

Ook valt het feit dat er u op 17 juli 2006 een internationaal paspoort werd uitgereikt niet te verenigen met uw bewering - waar u zoals hierboven vastgesteld incoherente verklaringen over aflegde - dat de autoriteiten u op 5 maart 2006 verboden om de stad te verlaten.

Wat betreft het volgende voorval toen u alle aanwezige vrouwen naar het politiebureau moest brengen, stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ p. 13) dat de dag na de huiszoeking van 5 maart 2006 twee mannen in burger langskwamen en dat ze u zeiden dat u met de vrouwen in uw wagen achter hun wagen naar het politiegebouw moest rijden.

Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter (CGVS p. 15-16) dat, toen deze twee mannen in burger de dag na de huiszoeking van 5 maart 2006 langskwamen, zeiden dat u de volgende dag alle vrouwen naar de politie moest brengen hetgeen u de dag na hun bezoek gedaan heeft.

Na confrontatie bevestigt u (CGVS dd. 04/07/2007 p. 2) uw verklaringen afgelegd voor het Commissariaat-generaal, hetgeen echter niet te verenigen valt met uw chronologische uitzetting van dit voorval bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder baseert u uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw schoonvader (M.S.) (O.V. 6.062.286).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Zo werd er o.a. vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en deze van uw vrouw, schoonbroer en schoonvader, omtrent jullie vluchtroute van Rusland naar België.

De motieven ter ondersteuning van deze vaststelling werden uitgebreid opgesomd in de beslissing van uw schoonvader (S.M.):

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen en deze van uw zoon, dochter en schoonzoon, inzake jullie vluchtroute van Rusland naar België.

U verklaart (CGVS p. 12; DVZ p. 9) dat jullie in een personenwagen naar België werden gebracht, dat jullie éénmaal werden gecontroleerd in Rusland, en dat jullie hierna geen controles meer hadden zelfs niet bij het betreden van de Europese Unie.

U stelt dat u uw reispas aan uw kennis (M.) heeft afgegeven en dat hij jullie reis heeft geregeld. U stelt dat de passeurs alles regelden en dat u niet weet of er een visum in uw paspoort was aangebracht.

Ook uw zoon (CGVS (M.) p. 8) verklaart niet te weten hoe of waar jullie de Europese Unie zijn binnengekomen en stelt dat jullie geen visum hadden.

Uw dochter (CGVS (L.) p. 4) verklaart niet te weten welke route jullie volgden noch hoe jullie de grenscontroles passeerden.

Uw schoonzoon (CGVS Gadis p. 6-8) verklaart niet te weten of jullie internationale paspoorten gebruikt werden, en kon evenmin informatie geven over jullie vluchtroute noch de vraag beantwoorden of jullie reispassen voorzien waren van een visum. Hij stelt ook dat er tijdens jullie reis van Rusland naar België geen grenscontroles hebben plaatsgevonden.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat, en dit op strikt individuele wijze, om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u en uw gezin met betrekking tot de reis naar België geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten en niet eens weten welke documenten er werden aangewend om jullie de Europese Unie binnen te loodsen.

Hier kan nog worden opgemerkt dat noch u noch uw gezin het minste bewijsstuk van jullie beweerde vluchtroute kunnen aanbrengen.

Bijgevolg is jullie verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden en niet op de hoogte zijn van jullie reisdocumenten, niet geloofwaardig."

De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat aan (A.O.) (O.V. 5.055.015) en uw verre neef (A.R.) (O.V. 5.467.778) het vluchtelingenstatuut werd toegekend in België.

Omwille van de manifeste bedrieglijkheid van uw verklaringen kan er echter geen zelfde beslissing worden genomen in het kader van uw asielaanvraag.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen.

Uw paspoort, rijbewijs, en huwelijksakte, bevatten geen informatie over de problemen die u zou ondervonden hebben.

Het attest dd. 05/03/2006 van huiszoeking toont aan dat er in maart 2006 een huiszoeking plaatsvond maar levert geen informatie over de door u beweerde omstandigheden waarop er toen een huiszoeking werd verricht.

De twee proces-verbalen dd. 21/01/2004 en dd. 27/03/2004 m.b.t. administratieve overtredingen, tonen enkel aan dat u volgens de Russische autoriteiten in 2004 tweemaal een administratieve overtreding beging maar leveren geen informatie over de door u beweerde reden waarom u toen een administratieve veroordeling opliep. Bovendien betreft het hier louter een fax waardoor de authenticiteit van deze documenten onmogelijk kan worden nagegaan. Ook moet nog worden opgemerkt dat de kwaliteit van deze faxen heel slecht is waardoor de documenten moeilijk leesbaar zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift van 12 juli 2007 gelden dat in de Russische Federatie alle personen die de Islam beleven op een orthodoxe manier, en niet op de manier zoals deze 'traditioneel' wordt beleefd, door de Federatie worden vervolgd.

Verzoeker stelt dat hij tot een sociale groep behoort; hij stelt dat hij aldus moet worden erkend als vluchteling.

Verzoeker wijst op de eenzijdige interpretatie van de informatie in het administratief dossier en ook op het feit dat andere leden van de religieuze groepering als vluchteling erkend werden in het Rijk.

Aangaande de motivering van de bestreden beslissing verklaart verzoeker dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort was en beweert dat zijn verklaring dat hij geslagen werd, niet genoteerd werd. Hij verklaart dat hij gezien de lange reisvlucht die hij achter de rug had, niet alert genoeg was om dit te melden, te meer daar hij niet op de hoogte was van het verloop van een asielprocedure in een westers land.

Verzoeker herhaalt tevens dat hem een uitreisverbod werd opgelegd maar dat hij geen documenten heeft moeten ondertekenen.

Hij herhaalt dat hij verklaarde dat “als ik me goed herinner, mijn vader een uitreisverbod had moeten ondertekenen”, wat inhoudt dat hij hierover dus niet echt zeker was.

Verder wijst verzoeker er op dat het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal quasi onleesbaar en summier is. Hij verklaart dat het gedeelte van zijn asielrelaas betreffende de overbrenging van de vrouwen naar het politiekantoor, zich heeft afgespeeld zoals weergegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Wat betreft het motief gebaseerd op de beslissing genomen in hoofde van zijn schoonvader, laat verzoeker gelden dat hiertegen beroep werd aangetekend.

Hij verklaart dat hij de grens met de auto heeft overgestoken en hij zijn geld en paspoort aan de smokkelaars heeft gegeven alvorens te vertrekken. Hij houdt voet bij stuk dat de auto niet werd gecontroleerd, hij voert aan dat de landsgrenzen niet waterdicht zijn, dat smokkelaars de grenswachten vaak een stap voor zijn, en verklaart dat hij niet weet of er al dan niet een visum werd aangebracht in het paspoort.

Tot slot is verzoeker van mening dat het oneerlijk is dat de beslissing zich baseert op een aantal tegenstrijdigheden die volgens hem te verklaren zijn, terwijl andere verklaringen over essentiële elementen, onder andere de huiszoeking, coherent en gedetailleerd zijn. Verzoeker vindt dit disproportioneel.

2.2. De Raad leest in informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, en begin 2008 bekomen bij verschillende experts in het land van herkomst (zie nota met referentie “rus2008-013w”), dat de geloofsgemeenschap van Angouta (Ayub) Omarov als groep, door de autoriteiten niet zozeer wordt lastiggevallen maar enkel in het oog gehouden en gecontroleerd.

Verzoeker blijft in gebreke het tegendeel aan te tonen.

De informatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt handelt over algemene (straf-)zaken en problemen van bepaalde organisaties die door de Russische overheid als extremistisch worden gezien, en de problemen van bepaalde leden van dergelijke groeperingen, over de problemen van bepaalde moslims in de Russische Federatie en over mishandelingen en gefabriceerde misdrijven door de ordediensten.

Voormelde informatie maakt echter niet aannemelijk dat de groepering van Angouta (Ayub) Omarov wordt gevisieerd.

Het uitgangspunt van de bestreden beslissingen dat *“In hoeverre een individueel lid van deze gemeenschap het slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden”* is dan ook het juiste.

Iedere asielaanvraag moet immers afzonderlijk worden onderzocht, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

2.3. De Raad stelt tevens vast dat alle overwegingen in de bestreden beslissing blijken uit het administratief dossier en correct werden geïnterpreteerd door de Commissaris-generaal.

De Raad sluit zich ook aan bij de stelling van de Commissaris-generaal, dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem werden voorgelezen, en door hem werden aanvaard. De tegenstrijdigheden zijn wel degelijk terecht weerhouden.

Dit klemmt des te meer nu verzoeker de inval en arrestatie als het begin van zijn persoonlijke problemen bestempelde (zie verhoorverslag van 4 april 2007, p. 11), en uit zijn feitenrelaas blijkt dat deze gebeurtenis de meest ingrijpende was die verzoeker heeft meegemaakt.

Er kan worden verwacht dat verzoeker het meest cruciale element van deze gebeurtenis, zijnde het feit dat hij mishandeld werd, correct weergeeft.

Aangaande het uitreisverbod blijft de vaststelling dat verzoeker zichzelf tegensprak bij het gehoor op het Commissariaat-generaal –de Raad kon de notities lezen-, zodat het motief betreffende tegenstrijdige verklaringen staande blijft.

Voor wat betreft het motief gebaseerd op de beslissing in hoofde van zijn schoonvader, verwijst de Raad naar het arrest nr. 22.819 van 6 februari 2009 genomen ten aanzien van verzoekers schoonvader, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker betreffende de kernelementen van zijn asielrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

3.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 10 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE